sed ollid hästi kaswand, tulli se wanna koer teist korda, omma maia taggasi saada. Siis wanna lits tahtis mitte ruumi anda, ja ütles: aia mind wälja, muido ma ep lähhen mitte. Kui sul lust on, siis hakka peäl; saaksime nähha, kes woimust saab? jubba noored koerad irwitasid ommade hambadega. Sel wisil piddi se koer, omma hea süddame pärrast keige talwe läbbi, oues maggama, ning külmama.

Öppetus.

Ühhe woerale lubba anda ommas maias wallitseda, se ep olle tarkus. Sest kui sinna annad temmale heast süddamest sörme laius ruumi, siis ta tahhab kämli laiust saada. Sest wanna rahwas ütleb nenda: anna sinna lubba kurratil kirrikus minna, siis ta tahhab ka räästoli peäle minna.

Kaarn ning Rebbane.

Rebbane näggi, et kaarn olli juustutük ärra warrastand ja nokkis selle jure ühhe tamme otsa peäle. Temma nälpas keelt ning tulli ta jure ning ütles libbe keelega: Oh mis kenna lind sinna olled! Oh mis kenna lind sinna olled! Ennä! kuida so sulled hiilgawad päike wasto! — Hea meelega tahhaksin minna ka so laulmist kuulda, siis ma woiksin ennast suurustelda, et ma ollen middagid arrolist näinud ning kuulnud; kes teab, kui sul illus laulminne on, ehk sind tõstetakse lindude kunningaks? kaarn, kes se kitusse jures olli uhkeks sanud, tõstis omma kolle heält, ning hüüdis: kra! kra, kra! Jubba juust kukkus mahha, ning rebbane wöttis sedda ärra naermisses, et ta olli kül kaarna sulled ning heält kiitnud agga mitte temma moistust.

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1788, lk. 23